

Sygn. akt IV KK 367/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 listopada 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziół (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Józef Dołhy

SSN Małgorzata Gierszon

Protokolant Danuta Bratkrajc

w sprawie **J. M.**

ukaranego z art. 119 § 1 kw

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 28 listopada 2013 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść

od wyroku Sądu Rejonowego w B.

z dnia 29 lipca 2013 r.

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę J. M. przekazuje Sądowi
Rejonowemu w B. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Komenda Powiatowa Policji w K. skierowała w dniu 18 lipca 2013 r. do Sądu Rejonowego w B., wniosek o ukaranie J. M. za wykroczenia polegające na tym, że:

- I. w dniu 21 czerwca 2013 r. około godz. 20:41 w K. przy ul. K. w sklepie B./.../ dokonał kradzieży skrzydełek pieczonych wartości 6,99 zł, tj. czynu z art. 119 § 1 k.w.,
- II. w dniu 21 czerwca 2013 r. około godz. 20:20 w K. przy ul. K. w sklepie B./.../ dokonał kradzieży piwa Heineken o wartości 3,69 zł, tj. czynu z art. 119 § 1 k.w.

Odrębnym wnioskiem o ukaranie z tej samej daty objęto obwinienie J. M. o wykroczenie polegające na tym, że:

- III. w dniu 16 lipca 2013 r. około godz. 14:40 w K. przy ul. K., w sklepie B./.../ dokonał kradzieży płatków śledziowych o wartości 6,85 zł, tj. o czyn z art. 119 § 1 k.w.

Postanowieniem Sądu Rejonowego w B. z dnia 18 lipca 2013 r. obie sprawy połączono do wspólnego rozpoznania (k. 10).

Sąd Rejonowy w B. wyrokiem nakazowym z dnia 29 lipca 2013 r., orzekł co następuje:

- I. obwinionego J. M. uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów, tj. wykroczeń z art. 119 § 1 k.w. i za to na podstawie art. 119 § 1 k.w. w zw. z art. 9 § 2 k.w. i art. 19 k.w. wymierzył mu karę łączną 30 dni aresztu.

Na podstawie art. 119 k.p.s.w. w zw. z art. 624 k.p.k. Sąd zwolnił obwinionego w całości z kosztów postępowania, którymi obciążył Skarb Państwa (k.19).

Wyrok ten, wobec niezłożenia sprzeciwu, uprawomocnił się w dniu 28 sierpnia 2013 r.

Od tego wyroku kasację na korzyść ukaranego złożył Prokurator Generalny i zarzucając rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie prawa karnego procesowego w sprawach o wykroczenia, a mianowicie art. 93 § 1 k.p.s.w., polegające na wymierzeniu obwinionemu w postępowaniu nakazowym kary 30 dni aresztu, w sytuacji gdy przepis ten nie przewiduje możliwości orzeczenia kary tego rodzaju w postępowaniu nakazowym, wniósł o uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w B. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna.

Rację ma Prokurator Generalny gdy wskazuje, że zaskarżony wyrok jest wadliwy z powodu naruszenia przepisu prawa procesowego wskazanego w zarzucie kasacji.

W ramach unormowania art. 93 § 1 k.p.s.w. przewidziane jest szczególne ograniczenie możliwości orzekania kar w postępowaniu nakazowym. Zgodnie z treścią tego przepisu orzekając wyrokiem nakazowym, sąd może wymierzyć tylko karę nagany, grzywny albo ograniczenia wolności. Wyraźnie wyłączona jest zatem możliwość orzeczenia najsurowszej z kar przewidzianych w Kodeksie wykroczeń, to jest kary aresztu. Niezastosowanie się do tych ograniczeń przewidzianych dla szczególnego postępowania, jakim jest tryb nakazowy i wymierzenie obwinionemu kary aresztu wyrokiem nakazowym, stanowi rażące naruszenie przepisu art. 93 § 1 k.p.s.w.

Tymczasem Sąd Rejonowy, nie bacząc na limitację wynikającą z treści art. 93 § 1 k.p.s.w. wymierzył obwinionemu wyrokiem nakazowym wydanym na posiedzeniu bez udziału stron karę 30 dni aresztu.

Słusznie wskazuje w uzasadnieniu kasacji Prokurator Generalny, że, cyt. „zaistniałe uchybienie ma rażący charakter i bez wątpienia miało wpływ na treść zaskarżonego kasacją wyroku. J. M. w ten sposób został bowiem pozbawiony zapewnionego przepisami Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia, prawa do rozpoznania sprawy na rozprawie z zachowaniem szeroko rozumianych gwarantowanych uprawnień procesowych”.

Kierując się przedstawionymi wyżej względami Sąd Najwyższy z mocy art. 537 § 2 k.p.k. i art. 535 § 5 k.p.k. orzekł jak w wyroku.